Dănuț Ungureanu

DIN NOU ACASA

01

DĂNUŢ UNGUREANU

DIN NOU ACASĂ

*

FRAGIL

Labirint

BUCUREŞTI – Str. PROMETEU 18
P.O. Box 18–122

ANTOLOGII :

„O PLANETĂ NUMITĂ ANTICIPAȚIA"
„AVERTISMENT PENTRU LINIȘTEA PLANETEI"
„POVESTIRI CIBERROBOTICE"
„POVESTIRI DESPRE INVENȚIILE MILENIULUI III"
„ÎNTÎMPLĂRI DINTR-UN UNIVERS AL PĂCII"
„LA ORIZONT, ACEASTĂ CONSTELAȚIE"
„ÎNVINGĂTORII TIMPULUI"

Apariții frecvente în revistele :
„PARADOX", „HELION", „ORION"
ALMANAH ANTICIPAȚIA 1984—1990

DĂNUȚ UNGUREANU

Cea mai completă imagine a unui scriitor se formează înăuntrul cititorilor săi. Dacă acest autor de 31 de ani reușește să trezească în cititor întrebarea : „cînd va mai publica ?" înseamnă că premiile ce au marcat trecerea lui Dănuț Ungureanu prin diverse consfătuiri și concursuri SF, precum și aparițiile lui în cele mai reprezentative antologii ale genului sînt stații ale unei traiectorii la care vă invităm să asistați. Scorpion după zodie, timid comportamental, dar bîntuit nu o dată de un spirit hîtru, iscoditor, Dănuț Ungureanu își privește prozele cu uimirea celui care descoperă pulberile stelelor în aripa de fluture și zborul perpetuu în pana de scris. Antierou în sine, Dănuț Ungureanu creează eroi care capacitează cititorul să se implice, să se frămînte, să realizeze în final că a parcurs drumul povestirii ca personaj. Ușurința trecerii de la umorul distilat la registrul grav, tragic, nu ne sugerează o imagine cameleonică, ci imaginea celui căruia nu îi rămîne străin nimic din ce este omenesc, și mai ales nimic din ceea ce poate fi omenesc.

CONSTANTINA PALIGORA

Din nou acasă

Keyes căuta. Proptit în picioroangele lui, făcea față furtunii, scormonind masa mișcătoare de gunoi. Costumul ușor și elastic îi permitea asta.

— Ai găsit ceva ? rosti Lamarre în microfon, pe un ton mai ridicat decît ar fi trebuit, căci urletul vijeliei era mult atenuat.

Keyes se îndreptă nemulțumit. Cineva vorbi înăuntrul lui. „Atenție, un tovarăș nu-ți este un prieten. Doar un accesoriu, o înlesnire. Manevrează-l cu grijă și o să funcționeze la randamentul maxim.“ Plie tija aurie a detectorului și înaintă către el.

— Nimic. Ne pierdem vremea, asta e sigur. Să ne vîrîm undeva, pînă se mai domolește vîntul.

— Unde ? făcu Lamarre.

Uneori, în astfel de momente, eficiența lui atingea minimul. La început, cei năpăstuiți de *krut* nu fuseseră acceptați în misiuni la sol. Se atașau prea mult de locul în care trăiau, amintiri care nici măcar nu erau ale lor veneau pe neașteptate să-i tulbure. Specialiștii prooroceau catastrofe. „Gena casei“ se dovedea a fi un adversar greu, cuibărit în structurile intime ale unora ca Lamarre.

Pînă unde puteau ajunge privirile lor, spinările dunelor de resturi unduiau instabile. Însă respirația imensă nu-i ferea de apăsarea masei de aer deplasîndu-se cu vi-

teze din ce în ce mai mari. De temut erau mai ales bucățile informe de tablă care se desprindeau năpustindu-se spre ei cu muchii ascuțite ca briciul. Dar ăsta nu era singurul necaz. Cînd se apropiaseră de cercetaș, piciorul lui Keyes intră pînă spre șold într-o pastă cleioasă, de un roșu aprins a cărui strălucire fusese ascunsă în chipurile înșelătoare ale gunoaielor. Fură nevoiți să se întoarcă și să ocolească mult. Între timp, vîntul turbase. În vreme ce se adăposteau în spațiul îngust al cabinei, Keyes își mută privirile pe orizontul negru, mișcător, al oceanului. Mai aveau cale de o oră pînă acolo, dar cu o seară înainte Lamarre îi propusese să se mai învîrtească un timp printre dune. Ceva îi spunea că vor avea noroc.

— Lam, zise Keyes cînd zgîlțîiturile se mai potoliseră, de cîte zile sîntem aici ?

Lamarre întoarse către el un chip obosit.

— Cred că de zece. Perimetrul ăsta are vre-o mie de kilometri pătrați.

Undeva, deasupra lor, se rotea cilindrul lucios al navei-mamă, așteptîndu-i. Casa lor era acolo. Mîncau și dormeau pe furate. Diminețile și le petreceau căutînd. Seara făceau planuri. De cîte ori începea să bată vîntul, Keyes își odihnea ceafa pe spătarul banchetei. Închidea ochii și din gît începeau să-i răzbată sunete ciudate care ar fi trebuit să semene cu o melodie. „Bătrîna căruță cu coviltir, scîrțîind, scîrțîind...“ Lamarre îl asculta enervat, apoi, amuzîndu-se, sfîrșea prin a-i ține isonul.

— Keyes, două săptămîni în haznaua asta ! Ar trebui să ai nervii unui cal de lemn ca să scapi teafăr.

— Aiureli ! O să te obișnuiești în cîteva ore, E doar ceva mai multă dezordine. Odată, pe cînd nu se așezaseră încă printre mormane, survolînd relaxați tonele de resturi, Keyes spusese rînjind :

— Numai noi nu sîntem aici !

Gunoaiele, dezolante prin întinderea lor, sfîrșeau prin a fi toate la fel. Acolo se năruiau încet, în ele însele, încet, ca cețuri de frunze moarte. Impresia era puter-

nică, mai ales în orele fără vînt, cînd aburul venit dinspre ocean se prelingea acumulîndu-se între cocoașele de moloz. Ceea ce putuse să ardă arsese de mult, mocnit, din cauza lipsei de oxigen. Ceea ce nu rezistase apei se dizolvase ori ruginise lent pînă ce se transformase în pulbere. Dar rămîneau miliardele, obiectele a căror agonie măsura secolele. „Laudă gunoiului modern!" intonase Keyes.

La început, văzuseră capsulele de accelerație, folia de bismut, băltoacele de mercur. Văzuseră formele de sticlă vanadică și resturile rezervoarelor antișoc și containere îmbucătățite, de toate tipurile ori mărimile posibile. Scuturaseră puful păpădiilor de azbest răsărite în mănunchiuri compacte pe sub carcasele înnegrite de focurile spațiului. Cristalele memoriilor risipite păreau nestemate, suprafețele etanșărilor, cîte nu se corodaseră, scînteiau ca aurul și argintul.

Dar se întîmpla și altfel. Nu o dată dezveliseră pășind, din carnea păstoasă care susținea totul, fragmente ale unor echipamente individuale, uneori bucăți mai mari, mîneci sau cizme, iar altădată costume aproape întregi. Unele aparținuseră trecutului, altele păreau de-a dreptul ciudate. Și nu o dată se temuseră, în tăcere, că înăuntrul lor ar mai putea fi ceva. Keyes avusese dreptate. Doar ei doi nu trecuseră pe acolo.

Lamarre frînă înjurînd. De cîteva zile o făcea din ce în ce mai des. Ochiul îi aluneca peste suprafața pestriță, obosit, prea obosit. Era ultima răzbunare a tot ceea ce mai multe omeniri azvîrliseră cu dispreț.

— Ar trebui să răsturnăm sacul ăsta de gunoi! spuse.

Keyes zîmbi.

— Pășești pe legendare tărîmuri de baștină, observă el. S-ar zice că nu te prea omori cu firea.

— Cine-și mai amintește azi de asta? aruncă celălalt.

Ca mai toți cei bîntuiți de *krut*, își ascundea prost emoțiile sau nu și le ascundea deloc. Dezgropa din tai-

nele sufletului senzații atavice și stupide ca nostalgia, duioșia și dorul de casă. „Casă" ? Exista un procent de incurabili și geneticienii o recunoșteau.

Într-o vreme ar fi vrut rîuri, vegetale, ceva ca un parc mare, știi... Dar, în cele din urmă, au fost nevoiți s-o lase așa cum a căzut.

— Da, erau condamnați, consimți Keyes căutînd să înmormînteze discuția.

De zeci de ani, tot ceea ce putea fi numit gunoi era dirijat în mod deliberat aici. Sănătatea spațiului și a celorlalte așezări omenești făcea înfrîngerea mai ușor de suportat.

Ocoliră prudenți o zonă circulară sub acoperămîntul căreia clipoceau adîncimi de țiței și mîl radioactiv. Știau că, odată prinși, nu vor mai putea scăpa în veci. Acum se strecurau anevoie printre zeci, sute, mii de blocuri informe, carbonizate, păstrînd încă, o cunoșteau prea bine, un miez ucigător. Erau pachete de reziduuri, compacte în conductele de evacuare ale uzinelor de sinteză din spațiu. În anumite perioade ale anului, străbăteau atmosfera, fierbinți, ca stele căzătoare produse în serie. Keyes le spunea „găinați cu surprize".

Uneori, Lamarre visa luminoase cîmpii de sticlă acoperite cu un strat subțire de praf albicios, sticlă sfărîmicioasă scîrțîind sub încălțări. Ei îl îndepărtau cu palmele și găseau containerul, abandonat accidental, de „SPECTRUM".

Apoi veni noaptea. Prin vizoarele măștilor de oxigen priviră amurgul frumos cufundîndu-se lent în ocean. Chiar faptul neobișnuit că, pentru cîteva secunde, putuseră să vadă soarele, le umpluse sufletele de o caldă și tainică bucurie, ca acelora aleși să ia parte la întîmplări nehărăzite oricui. Începuse din nou să bată vîntul dar în cabină era cald și bine.

Puțin după miezul nopții, Lamarre se trezi țipînd. Ceea ce i se strecurase sub pleoape fusese arsura unei

lumini albastre, de o densitate extraordinară, care părea să coboare dintr-o jumătate a cerului. Erau parcă pe fundul unei ape limpezi.

— Stai liniștit ! gîfîi Keyes căutînd brațul înțepenit al celuilalt și apucîndu-l strîns.

Cînd alunecau tăcuți între plafonul coborît de nori și crestele în continuă schimbare, pe sub ei treceau fantomele unor clădiri a căror vîrstă nu le spunea nimic. Lamarre le bănuia urcînd din adîncuri pe înălțimea mai multor etaje. Creștetele lor se măcinau lent, de la o ploaie la alta, căscînd scobituri întunecoase de încăperi și coridoare. Oare de aici începuse totul ? De aici porniseră să crească dunele de resturi, gunoaiele alcătuind deșerturi, zeci, răspîndite pe toată suprafața planetei ? Erau întrebări la care nu voiau să-și răspundă.

Și în cele din urmă se opriră. Podeaua nu reflecta lumina, praful nu părea să fi fost sticlă sfărîmicioasă. Contorul îi avertiza că ar face mai bine să nu-l stîrnească. Deocamdată păreau incapabili să se bucure.

— Hei ! strigă Keyes.

Intrarea fusese mascată într-o aglomerare de „găinați", însă ochiul mai exersat al lui Keyes o zărise chiar în momentul în care fusta cercetașului trecea peste ea. Și coborînd în ecluză înțeleseseră. Acolo, peretele bărcii de salvare se deformase la desprinderea disperată de „SPECTRUM". Aici se îngrămădiseră să privească frînturile incandescente pe care explozia le azvîrlise în urma lor. Iar dincolo trebuie că așteptaseră neliniștiți impactul cu dunele. Urme și obiecte vorbeau.

— Hei ! făcu Keyes din nou.

Măturase praful cu partea interioară a mănușii.

— Ce dracu' te-a apucat, potolește-te ! țipă Lamarre nervos.

Contorul, scăldat în norișorii învolburați de Keyes, ticăia vesel. Se aplecară amîndoi, apoi Lamarre aprinse

lanterna, căci în ungherul acela pătrundea prea puțină lumină. Așa ieși la iveală și marginea containerului.

— Trebuie să-l ducem sus, spuse Keyes.

— De ce ? se miră Lamarre. Nu fă prostii !

Acum părea mai stăpîn pe sine. Dar era doar o reacție a oboselii extreme.

— „GENETICS", silabisi. Poate că e plin cu viruși.

— Da, încuviință grav Keyes. De tuse măgărească.

Și se opinti, încercînd să-l ridice. Lamarre dădu din umeri. Îl cunoștea prea bine ca să i se împotrivească. În vreme ce refăceau traseul spre suprafață, Keyes aruncă o privire după consola calculatorului. Acolo, în semiîntuneric, zăcea un costum de protecție complet. N-avea să afle niciodată dacă înăuntrul lui se mai găsea ceva. Lamarre nu văzuse nimic.

Și fu din nou seară. Continua să curgă din cer lumina aceea care făcea ca tot ceea ce se afla în jurul lor să capete o paloare stranie. Se strecuraseră în pîntecul cercetașului.

— Ce poate fi asta ? întrebă Lamarre.

Abia se mai ținea pe picioare.

— Nu știu, zise Keyes. Radiații. Ziua de apoi. Cui îi pasă ?

Își simțeau bărbile înăsprindu-le obrajii. Keyes își trecu mîna prin părul năclăit. „Vorbește-i, îl povățui cineva dinăuntrul lui, vorbește-i..."

— Trebuie să ne așteptăm și la altele. Dar acum, containerul. Înăuntru sînt o sută de miliarde de *protomeri*. Sintetizați de „MOBILE GENETICS". Unicate. Am cîteva teorii interesante în legătură cu felul în care au ajuns aici.

Lamarre se scutură scîrbit.

— Să ne descotorosim urgent de el. Radiațiile au produs cu siguranță mutații periculoase. Stăm pe o bombă.

Keyes clătină din cap.

— E prea solid ca să ne temem.

— Ce vrei să facem cu el ? insistă Lamarre.

Lunganul îl privi mirat.

— Să-l luăm acasă, cred.

— Keyes, încetează ! Hai să-l ducem dracului înapoi și s-o ștergem ! țipă Lamarre.

Keyes îi puse o mînă pe umăr. Ceea ce pătrundea prin perdeaua strălucitoare pînă la suprafața conștiințelor părea să fie un soi de neliniște a așteptării izvorînd dintr-un loc cu lumina. Dar mai era ceva. Keyes îl simți pe celălalt, dintr-o dată, departe de el, la mii de parseci distanță, refuzînd să comunice, refuzîndu-i ajutorul. In anii pe care îi petrecuse răscolind lumile moarte învățase să-și cunoască bine coechipierii. Lamarre era prea obosit ca să mai poată lupta cu frica. Lamarre era speriat.

— „GENETICS" le-a pus cruce de mult, spuse el.

— Poate că da, admise Keyes. Poate că nu.

Lamarre se întoarse pe o parte.

— Ei pot face de o sută de ori mai bine ceea ce au reușit acum zece ani.

— Ascultă... Keyes se întinse cu voluptate. Nu asta era problema. Probabil că vor distruge containerul și tot ce se află între pereții lui. El nu trebuie să ajungă aici, în nici un caz aici. Mîncăcioșii dinăuntru au nevoie de medii de cultură, nu pot, pur și simplu, s-o pornească de la nimic. Unele alveole conțin material sintetizat special pentru ei. Haleală. Dar asta nu e de ajuns. Locul experienței era altul, și „SPECTRUM" într-acolo o pornise.

— E absurd ! protestă celălalt. Viața nu se dezvoltă astfel.

— Asta însă, da. Oameni peste măsură de isteți au pus pe picioare așa-zisa „genetică rapidă". Ca să scoți un cimpanzeu păros dintr-o amoebă nu e obligatoriu să-l treci prin toate etapele evoluției. Și, ce e mai important, nu ai nevoie de milioane de ani, ci de zile. Nebănuite sînt căile Domnului, rîse Keyes.

— Mutații ?

— Mutații în cascadă. O echipă de computere a pus la punct programele. Apoi ele au fost codificate genetic. Ceea ce se află înăuntru poate da naștere unui ecosistem suficient de bine echilibrat.

Lamarre îl privi încordat.

— Care sînt riscurile de contaminare ?

— Nici unul. Alveolele sînt perfecte. Prepararea lor a luat aproape tot atîta timp cît cea a *protomerilor*.

— Ești imposibil. Ce se întîmplă totuși dacă alveolele nu sînt etanșe ?

— Nimic, spuse Keyes plictisit. Costumele noastre sînt.

— Și *protomerii* ?

— Ar pieri pînă la ultimul. Unu : Împrăștierea ar fi prea mică. S-ar ronțăi unii pe ceilalți în cîteva clipe. Doi : Uită-te puțin în jurul tău. În condițiile astea n-ar putea supraviețui nici măcar calul de lemn de care pomeneai zilele trecute. Cred că stratul de ozon aduce cu o felie de șvaițer.

Dar mai era ceva îndărătul privirilor verzi ale lui Lamarre. Bășica de aer a unui sentiment care urcă din adîncurile neexplorate ale sufletului, ca să se spargă la suprafață. Keyes rîse înțelegător.

— Nu fi copil ! *Krutul* vorbește prin tine. *Krutul* e o boală grea. Nu se mai poate face nimic pentru bătrîna ta hazna. A pierdut momentul favorabil. Va rămîne o lume moartă cîtă vreme se va mai roti în jurul soarelui.

Lamarre nu-i răspunse. Stătea cu spatele și, neputîndu-i vedea ochii, deschiși către gînduri, Keyes îl crezu adormit. Cercetașul începuse să-i legene, mai întîi ușor, ca și cum le-ar fi priceput chinul pricinuit de nesomn, apoi din ce în ce mai amplu. Se stîrnise din nou furtuna. Keyes văzu, prin voalul albastru al luminii din cer, armata de zdrențe fără identitate, smulse dunelor, repezindu-se către ei. Și, într-o clipă, hublourile fură acoperite. Apoi porniră să zboare și obiecte mai grele, iar acestora învățase de cîteva zile să le aprecieze mărimea

după zgomotul contactului cu pereții. În cele din urmă, sunetele muriră unul cîte unul și urmele lor se pierdură undeva, în negurile încîlcite, de vată, ale conștiinței sale. Peste ei, faldurile grele, somptuoase, fluturau în tăcere.

Keyes se dezmetici anevoie, bîjbîind cu degetele lipsite de protecția mănușilor acolo unde ar fi trebuit să se afle Lamarre. Locul era gol.

— Lam ? rosti răgușit.

Zorii veneau cenușii, înghețați. Keyes așteptă pînă ce lumina zilei fu destul de puternică pentru a îndepărta umbrele. Atunci căută cu privirea containerul pe care, din motive de siguranță, îl ancoraseră la cîțiva metri în fața cercetașului. Cablul fusese în mod evident rupt sau tăiat și Keyes știu că furtuna, oricît de puternică, n-ar fi putut face asta. Acum mintea îi era limpede. Cuplă emițătorul.

— Lamarre ! strigă.

Pe urmă, atenția îi fu atrasă de ceva. Ceva care se petrecea lent, undeva la marginea cîmpului său vizual. Se întoarse brusc, lăsînd să-i scape un strigăt ușor. Aluneca din partea de sus a hubloului și la început crezu că era vorba despre un gunoi aruncat de furtună pe plafonul cabinei. Se apropie la fel de încet de transparența perfectă a sticlei și văzu ceva ca o bucată mare de gelatină străbătută de nenumărate vinișoare sîngerii, tremurînd în vreme ce se tîra. Văzu urma umedă ce rămînea întipărită pe fața exterioară a hubloului, în spatele acelui lucru cît un cap de om. Și mai văzu luciul întunecat al unei pete răzbind din masa aceea translucidă, ațintindu-l cu privirea înghețată a unui ochi de mort. Keyes urmări fascinat apropierea ochiului acela care-și modifica forma și culoarea chiar în vreme ce-l privea. Apoi se auzi un plescăit și lucrul se desprinse, căzînd în grămada de gunoi, iar Keyes se întoarse să verse pe bancheta din spate.

Peste tot, în jurul său, resturile foșgăiau neliniștite, așa cum o făcuseră întotdeauna, dar el era din ce în ce mai sigur că de data asta efervescența lor ascunde ceva. În vreme ce-și presuriza costumul și se strecura în ecluză, încercă să-și potolească tremurul mîinilor. Un corp moale se desprinse de pe rama superioară a sasului, lovindu-i umărul, înainte de a se rostogoli la baza dunei. Făcu primul pas și piciorul strivi un fel de pernă diformă care se zgîrci, lăsînd să-i scape o spută groasă, incoloră. Abia atunci simți sasul blocîndu-se în spatele lui și o liniște binecuvîntată învăluindu-l.

Pretutindeni, acolo unde se putea, răsăreau îndepărtînd anevoie obiectele mai grele ce le închideau drumul către lumină. Urcau spre suprafață cu încăpățînare, fără să se grăbească, tremurînd, prelingîndu-se, clipocind. Și erau mii, zeci de mii, împînzind deșertul de gunoaie pînă la orizont. Keyes le urmări o vreme paralizat.

Stătea agățat la capătul unui gînd stupid — „cablul... cablul...“ — apoi mîinile și picioarele porniră să i se miște mecanic, rigide, și el se deplasă cîțiva metri de la o dună la alta, căutînd pe cît posibil să nu atingă plăsmuirile ce-i răsăreau sub pași ca flori de cartilagii puhave. Atunci privirea îi întîlni, la o sută de metri în față, pe o creastă sfărîmicioasă, trupul ghemuit al lui Lamarre. Ca să ajungă pînă lîngă el trebuia să facă un ocol mare, și pentru nimic în lume n-ar fi scos cercetașul din perimetrul infim în care îi găsiseră un echilibru.

Rămăsese aplecat la capătul unei mișcări care ar fi trebuit să-l ducă mai aproape de ceva ce se cuvenise a fi cercetat cu luare-aminte. Mai aproape de ce ? Keyes nu putea ști, îl apucă doar de braț, ca atunci, în noaptea în care se treziseră îmbăiați în lumină albastră, și îl întoarse cu fața spre el.

— De ce ai făcut asta, Lam ?

Dar răspunsul îl cunoștea de mult timp, de foarte mult timp. Dincolo de transparența vizorului, ochii verzi

ai lui Lamarre erau și ei doar sticlă, sticlă goală, fără valoare. Keyes îl scutură ușor și fură gata să se răstoarne amîndoi.

— Lumina, vîntul, îngăimă în sfîrșit Lamarre. Pămîntul, Keyes ! urlă deodată. Nu pricepi ?

Părea reîntors de pe altă lume, Keyes realiză că trecuseră probabil ore de cînd el se așezase acolo, în vîrful crestei instabile, incapabil să reacționeze, urmărind cu neîncredere stupidă cele ce urmaseră deschiderii containerului.

— Trebuie să plecăm imediat ! zise. Mă auzi ? Vino-ți în fire, trebuie s-o ștergem. Nu-mi place să fiu digerat.

Lamarre dădu din cap, însă pe buze nu-i ajunse decît un sunet gutural. Se afla în pragul unei crize. Keyes privi rapid în jur. Cercetașul scînteia la vreo sută cincizeci de metri spre vest. Într-un sfert de oră puteau fi acolo și apoi ar fi gonit, fără să se oprească, pînă la marginea oceanului. Ceea ce văzu o clipă mai tîrziu îi înghețâ sîngele în vine. Îl tîrî pe Lamarre după el, la poalele dunei, și îl împrînci în direcția cercetașului. Alergau.

Pe toată întinderea deșertului de resturi, viermuiala încetase brusc. Keyes înregistră nemișcarea formelor pe care le zdrobeau sub picioare, alergînd, ori cu brațele, atunci cînd se poticneau. Foșgăiala dedesubturilor, cea care îi stîrnise repulsia și îl doborîse pe Lamarre, lăsase locul așteptării. Doar gunoaiele continuau să se prăbușească încet, fărămițîndu-se. Iar ei alergau.

Keyes alunecă. Un scuipat mare, consistent îi încătușase brațele, încleindu-le. El rupse furios prelungirile ațoase, lipsite de culoare.

— Lumina..., îi șuieră Lamarre aplecîndu-se peste el.

Și Keyes înțelese, fulgerat, în vreme ce se ridica. Nu era decît o așteptare înșelătoare, un răgaz. Aveau să-și reia creșterea de îndată ce procesele din interiorul lor le-ar fi permis trecerea la o nouă etapă. Fuseseră

spori invizibili, nimicuri unicelulare captive în alveolele lor ermetice. Fuseseră colonii lipicioase de ciuperci, mucegaiuri și larve, colcăind într-un conglomerat clocotitor, pregătind sub țesuturile jilave ființele pe care computerele lui „GENETICS" le plănuiseră să fie. Urmau să-și alcătuiască la iuțeală spini, coarne și colți, solzi și păr aspru și filamentele fine ale penelor înfipte în suprafața nou-nouță a pielii abia scornite. Lumina albastră, sau orice altceva ar fi fost (un semn ? un prilej ?), le îmbrîncea înainte pe scara abruptă a devenirii, mereu înainte, nu le dăruia decît scurte răgazuri între etape, pregătind un nou salt. Înainte. Darwin fusese o mînă de sunete izbucnite de mult, undeva, un scîrțîit și o jalnică țiuitură alăturate întîmplător, acoperite de trosnetele, scrîșnetele și fîșîiturile oastei alcătuite în subsolurile laboratoarelor de la „GENETICS".

Temelia de gunoi a unei carcase vechi cedă și ei se pomeniră, vreme de cîteva clipe lungi cît ore, sub o ploaie deasă, cu stropi cleioși ce se dovediră a fi viermi subțiri, încolăciți. Lamarre țipă ascuțit, agitîndu-și frenetic brațele. Apoi Keyes îl trase după el și din cîteva salturi fură lîngă vehicul. Cînd dădură la o parte perdeaua verde ca iedera ce acoperise sasul, Keyes fu cuprins de euforie. Părăsiră ecluza, în vreme ce indicatoarele afișau simultan „decontaminare terminată". Keyes se instală la comenzi. Mîinile i se plimbau cu repeziciune pe claviatura bordului. Încheie verificările privind spre Lamarre, care se prăbușise pe banchetă cu genunchii sub bărbie, cu pleoapele strînse și maxilarele zvîcnind. Nimic nu părea să fie în neregulă, cu excepția unei ușoare creșteri a greutății cercetașului. Dar cînd porniră hurducîndu-se și pătura verde așternută peste ei se sfîșie cu un țipăt prelung, zîmbetul lui Keyes se reîntoarse la locul său.

Apoi examină hublourile. Mai întîi crezu că e doar furtuna, încă o dată trezită, însă privind mai atent dunele, șuieră admirativ. O porniseră din nou. Vîntul, ceața

alungată dinspre ocean, o modificare abia sesizabilă a nivelului de radiații puseseră capăt așteptării. Și acum se zvîrcoleau iarăși în chinurile facerii, ale propriei lor faceri ce avea să dureze cîteva zile și nopți. Într-un loc, Keyes crezu că deosebește un tentacul tumefiat pipăind. O clipă mai tîrziu, cercetașul trecu peste moliciunea de pîslă a unei colonii de vegetale încă nematurizate. O pădure ? Creșteau *prea* repede.

Dar ce importanță avea ? Keyes zîmbi din nou. Ei goneau acum nestingheriți spre ocean, în găoacea indestructibilă a cercetașului, spre întinsul, urît mirositorul ocean de ale cărui unde uleioase și acide se feriseră atît. Niciciînd Keyes nu avusese vre-o dorință mai puternică decît aceea de a vedea țărmurile negre, scobite de ploi corozive, plajele înțesate cu resturi, lagunele a căror oglindă suflată cu spumă cenușie se încrețea în preajma unor jalnice și neidentificabile cioturi. Niciciînd nu răsunase un cîntec mai frumos decît cel înălțat, ca o mie de voci pătrunzătoare, de talazurile murdare pe care i se părea că le aude spărgîndu-se din ce în ce mai aproape.

Acolo, pe o limbă de nisip roșu ca focul, dezvelită ca prin minune, îi aștepta aparatul ce avea să-i urce la cer. Keyes rîse fericit. Peste cîteva ore urmau să fie în cilindrul navei-mamă, la sînul generos și blînd al civilizației. Acasă !

— Acasă ! chiui ocolind cu o mișcare fină a manșei o crevasă în adîncul căreia trandafiri cărnoși pendulau căutînd.

Și motoarele îi țineră isonul cu maximum de putere. Gunoaiele nu mai erau decît pete de culoare fulgerînd pe lîngă ei inofensive.

— Trezește-te, aruncă peste umăr Keyes, lasă morcovul ! O scoatem noi cumva la capăt !

Lamarre clătină abătut din cap și Keyes îl pătrunse pînă în suflet. *Krutul* plînsese în el. Viață pentru deșertul împuțit. Putea fi mulțumit acum. Matul bălțat, ca al unui piton încolăcindu-se leneș, sîsîia „viață". „Viață"

rosteau priviri încă șterse, lipsite de licăr. „Viață, viață", strigau terciuindu-se în crustele lor embrionii peste care cercetașul trecea rece.

— Nu-i vina ta, comentă plat Keyes, alveolele au fost prost gîndite. Cînd l-am scos, containerul era făcut praf. Ni s-a sfărîmat în mîini, doar știi.

Lamarre încuviință din nou, mut. Pe Keyes tăcerea îl scotea din minți.

— „Bătrîna căruță, bătrîna căruță", începu, oceanul, ei, oceanul ăsta, băiete, face toți banii. Acizi, hidrocarburi, gaze, noroi. Scîrboșeniile or să-și dea sufletul cînd vor ajunge acolo. Dar cred că a mai rămas și niște apă. Poți să faci o baie dacă ai chef.

Vorbea, vorbea întruna, gesticulînd cu o mînă, ținînd mansa cu cealaltă, respirația i se prefăcea toată în cuvinte, spunea absolut orice îi trecea prin cap, iar la un moment dat începu chiar să-l imite pe un celebru comic întîlnit cîndva.

Și, deodată, oceanul fu la picioarele lor. Ca și cum un munte topit de smoală s-ar fi prelins rapid în toate direcțiile.

Keyes opri motoarele și, cu o ultimă fărîmă de inerție, răsuci cercetașul. Apoi își rezemă ceafa de spătarul banchetei. Stăpînea peste toate o pace așa cum trebuie să fi existat doar cu cîteva clipe înainte de nașterea universului. Și o liniște grea, urzită peste bolboroseala confuză a valurilor. Keyes deschise ochii, filtrînd razele sufocantei emanații albastre.

Cît puteau străbate cu privirile, pînă departe, dincolo de limita la care mai reușeau să distingă coamele lichide, fața oceanului tresărea, veneau, mii de făpturi, noii născuți ai unei lumi moarte, erupînd din valuri, zbenguindu-se nepăsători și veseli în ceea ce era, pentru alcătuirile lor încă fragile, supa primordială, oceanul-leagăn al vieții, devorîndu-se, sufocîndu-se unii pe cei-lalți, încălecîndu-se, murind unii, dar trăind, trăind alții, cucerind pantele abrupte de lichid, linia frîntă a țărmu-

rilor, întorcîndu-se de pe unde îi risipise furtuna, ca pe o mînă de semințe, să-și întîlnească semenii născuți pe uscat. Lumina albastră îi strigase încă o dată.

Deja Keyes putea să ghicească firave schițe ale ființelor ce aveau să devină nu peste multă vreme. Crezuse că oceanul va nimici viața ieșită pe ușile laboratoarelor lui „GENETICS". Uitase *dorința* de viață, mai puternică decît orice pe lume.

La nici cincizeci de pași, pe aceeași curbă a plajei, recunoscu locul în care lăsaseră modulul, sfera argintie către care zburaseră ca gîndul. Primul val se îngrămădise acolo alcătuind o movilă uriașă în a cărei viermuială se întrezărea parcă o imensă bucurie. Nisipul îi fugise din preajmă învolburîndu-se și se înapoiase ca și cum o mînă invizibilă ar fi încercat s-o înmormînteze acolo. Peste trupul de oțel, pe care îl prăvăliseră pentru că nu le semăna, urcau mustind, se poticneau o vreme în preajma ieșindurilor, se pierdeau în zecile de ascunzișuri care li se ofereau cu generozitate. Din pîlniile motoarelor se scurgea un lichid greu, galben ca mierea.

Toate astea le văzu Keyes înainte de a auzi zgomotul cunoscut al sasului. Lamarre alerga împiedicîndu-se spre modul, cu brațele ridicate, poate ar fi vrut să sperie ori să alunge magma aceea rece, palpitînd, în a cărei răbufnire se înecau ultimele lor iluzii.

— Lamarre ! strigă Keyes și începu să rîdă.

Ceva se mișcase brusc și în el, ceva se pregătise, fără s-o bănuiască, pînă în clipa aceasta, convertindu-i dimensiuni interioare în altele, mai adînci, mai ușoare. Rîzînd încă, trecu în ecluză și cînd căile cercetașului se închiseră pe rînd în urma sa, știu că ele nu se vor mai deschide niciodată. Chicotind, păși pe urmele efemere ale celuilalt, probabil ultimele urme de pași ale unui om pe Pămînt. Și cînd îngenunchie lîngă Lamarre, pe covorul de ființe, zîmbetul încă mai stăruia pe buzele sale.

— Vezi, îi spuse, noi nici nu existăm. Nu-ți fie teamă ! Am trecut pe aici cîndva, eu și cu tine, dar ei nu-și vor mai aduce aminte de asta.

— Cum ? făcu Lamarre.

Vocea lui, distorsionată în căști, străbătea un timp și un spațiu parcă pierdute. Keyes simți asta.

— Mîine, zise, mîine vor avea poate inimi. Poimîine le vor crește aripi. Și unii dintre ei vor începe de răspoimîine să gîndească. Așa le-a fost hărăzit. Și ceva, un lucru de nimic, un incident mărunt pe care istoria erelor ce vor veni nici nu-l va cuprinde, i-a împiedicat pentru scurtă vreme să-și urmeze soarta. Pînă azi. Pînă în clipa cînd Dumnezeul lor, despre care nu-și vor mai aminti cînd vor fi mari, i-a slobozit în cele patru zări ale lumii și le-a spus : „Creșteți și vă înmulțiți !". Dumnezeul acela ești tu, Lam.

— Nu..., șopti Lamarre.

— Și ei vor crește și se vor înmulți, continuă Keyes netulburat. Și Pămîntul va fi din nou viu. Dar te-ai gîndit, o clipă măcar, cum va fi viața asta a lui ?

Lamarre îl asculta fascinat, clătinînd din cap, ca și cum l-ar fi implorat să se oprească.

— Te-ai gîndit, spuse Keyes, ce se va naște de sub gunoaie ? Din valurile sumbre de țiței, din fumul pîrîiașelor de acid ? Din putreziciunea adunată aici, pe Pămîntul oamenilor, de către oameni ?

Rîse din nou.

— Vor fi frumoși, Lam ?

— Nu știu..., scînci Lamarre.

— Vor fi sensibili ?

— Nu știu, se cutremură celălalt.

— Vor fi buni ?

— Nu știu, nu știu, nu știu ! țipă Lamarre acoperindu-și ochii.

Al doilea val de șerpi gelatinoși și viscere încă nedezvoltate ajunsese la picioarele lor. Un morman de cîrpe multicolore încerca să treacă de carîmbul cizmei lui Lamarre. El își repezi călcîiul zdrobind membrana fină, capilarele subțiri. Apoi se îndepărtă, alergînd și horcăind. Keyes îl urmări cu privirea.

— Stai, îi strigă hohotind, ce faci ? Ai grijă de micuții sugari !

Erau aici, lîngă el, toți, chibzuind dacă să-l ocolească sau să-l doboare. Keyes — Hommo cosmicus — creatura a cărei generație își dezbrăcase *krutul* ca pe o haină veche, prea ponosită pentru a mai fi purtată.

— Din ceea ce ai călcat în picioare astăzi, mîine se va dezmorți poate scheletul delicat al unei păsări. Sau al unei făpturi care ar fi trebuit să fie o pasăre. Dar aripile ei vor fi de la bun început frînte. *Tu* le-ai zdrobit. Și poimîine, ceea ce strivești acum alergînd va naște mamifere hidoase care ar fi trebuit să fie cerbi, tigri, ori cai sălbatici și frumoși. Și răspoimîine, o femelă va zămisli un pui mic, cu un singur ochi spălăcit și a cărui gură strîmbă nu va putea rosti „ma-ma" ci alte silabe sîsîite, veninoase. *Tu* ai făcut asta, Lamarre ! Ori poate că mă înșel...

Lamarre nu se mai zărea. Fusese mai întîi un punct mișcător pe țărmul oceanului. Apoi dispăruse, dincolo de linia unui orizont mereu în mișcare, incert.

Keyes simți freamătul ființelor, mîngîindu-i picioarele, cățărîndu-se, cucerind încheieturile și protuberanțele costumului de protecție. Gîfîitul lui Lamarre alergînd încă îi răsuna distinct în căști și el se îngemăna cu gîfîitul acestei lumi noi, la începutul unui drum necunoscut. Aveau să găsească la capătul lui orașele, televiziunea, zborurile cosmice ? Sau altceva ?

Keyes desfăcu brațele lăsînd lumina de culoarea cerului senin să-i cadă ploaie pe trup, așteptînd răbdător sfîrșitul ascensiunii.

Fragil

A desea arșița pare că izvorăște din trupuri. Aerul tremură la marginea drumului clătinînd imaginile, vălurind culori difuze, cu contururile zdrențuite. Oamenii se clatină și ei amețiți, toropiți de soarele care li se prelinge la picioare.

— Ține aproape! Hei, tu, ăla din dreapta! Da, cu tine vorbesc.

Locotenentul își îngroșă vocea, încruntă fruntea. Se ridică ușor pe vîrfuri, dominîndu-i. Cel apostrofat se scutură dezmeticit. Ține aproape.

Din colțul străzii 56, Kali îi privește cu ochii mijiți, sprijinit de colțul unei case, la adăpost de soarele care îmbată. Trece ușor neobservat.

— Haideți, țipă acum locotenentul, toți odată! Stîngul pe tobă. Așa băieți!

Locotenentul se întoarce cu spatele și continuă să meargă așa, de-a-ndărătelea, în fruntea coloanei. Cu unicul său braț subliniază bătaia înfundată a tobei. Toți ochii sînt ațintiți asupra lui. Toată lumea, inclusiv Kali, îl privește.

— Stîngul! Stîngul!

Este nemaipomenit de frumos. Coloana avansează încet, într-o cadență aproape perfectă. Fiecare se străduiește să calce cît mai apăsat în ritmul tobei mari aflate

la picioarele unui sergent bătrîn cu mustață. Kali zîmbește fericit. Este cea mai reușită repetiție la care asistă.

Acum coloana se scurge pe lîngă el, le citește în ochi mîndria, printre picăturile de sudoare prelingîndu-se pe vestoanele groase, pleoapele li se zbat cadențat, cu fiecare pas, cu fiecare pocnet ascuțit al celor cincizeci și patru de picioare din porțelan masiv lovind caldarîmul străzii. Curelele scîrțîie legănat, toate odată, în ordine, acum, băieți, să le arătăm ce putem, nu te lăsa — Kali închide ochii, e printre ei, acum, Kali, nu te lăsa, ține aproape, Kali !

Hei, hei, nu există nimic mai de preț pe lumea asta decît mirosul acru al pulberii, trupurile asudate mărșăluind, pîinea, pîinea amăruie a tranșeelor.

Hei, hei, nimic mai de preț ca țipătul obuzului de șaptezeci și cinci înfiorîndu-te. Ochiul cenușiu-oțelit al trăgătorului din fața ta.

— Pleacă, domnule, odată de-acolo ! îl pălmuiește pe Kali vocea subțire a locotenentului. Pentru o clipă a uitat să și-o mai prefacă.

Kali privește năuc coloana înaintînd din nou spre el, mai au cîțiva pași și vor fi nevoiți să-l ocolească, și le va strica șirurile perfect aliniate.

Locotenentul îi face un semn categoric cu singurul braț valid, parcă retează un trunchi subțire de copac, Kali se înghesuie în peretele de lîngă care pașii îl purtaseră involuntar pînă în mijlocul drumului. Arșița care pare a izvorî din trupuri îmbată.

Acum locotenentul e lîngă el, se oprește mîndru, cu privirea obosită, înțepenește și el lîngă peretele negru, cu mîna în șold, tropăind mărunt.

— Ce zici ? îi spune, nu sînt nemaipomeniți ? Veterani adevărați !

Cele cincizeci și patru de picioare din porțelan defilează prin fața lor sincronizate, par membrele strălucitoare ale unui cîrcîiac uriaș respirînd forță, precizie și amenințare. Kali clatină din cap încîntat. Nu pentru că

ar vrea să-i facă plăcere celui de lîngă el, ci pentru că pur și simplu e de acord. Zîmbește larg, cu toată fața. Apoi se lovește de luminițele stăruitoare din ochii locotenentului, care îl măsoară de sus pînă jos evaluîndu-l. Kali își ascunde rușinat mîinile în buzunarele pantalonilor.

— Și eu, îngaimă, paișpe mii opt sute treișpe, formația specială de asalt.

Locotenentul îi întoarce spatele și aleargă după băieții lui care, uite, neprimind ordinul de ocolire dreapta, s-au poticnit în porțiunea pietruită de la capătul drumului. Cîteva picioare de porțelan s-au înțepenit între cuburile regulate de bazalt.

— Hei, hei, strigă Kali deodată în urma lor, nimic nu e mai de preț pe lumea asta...

Întotdeauna cuvintele inspirate îi vin pe limbă prea tîrziu. Întotdeauna scapă momentul. Kali închide ochii și se reazămă de perete.

Șuieră gloanțele de porțelan, geme pămîntul...

Vaba zdrăngăne vesel gamela pe care a umplut-o cu pietricele albe din pîrîu. Sub bocanci clefăie noroiul.

— Băieți, răzbate de după colțul tranșeei glasul înfundat al sergentului, mergeți unul și vedeți ce-i cu protecția !

La cinci sute de metri în fața lor, plasat pe o dreaptă imaginară ce străpungea trunchiul unicului arbore din țara nimănui și luciul căștii lui Kali, Urma Balai vîri pe țeava puștii ultimul cartuș cu acțiune în doi timpi pe care cătanele vechi îl botezaseră „așteaptă și trozniește". Era un boț prelung de caolin în măruntaiele căruia moțăia un senzor sensibil și răbdător. Urma Balai își petrecuse ultimele ceasuri împrăștiind plictisit astfel de obiecte pe toată lungimea tranșeei pe care o bănuia după o cută a terenului. Părea un semănător bătrîn și obosit.

Urma Balai închise ochii și trase. „Așteaptă și trozniește" se duse șuierînd și fumegînd vreo patru sute de metri, apoi întîlni o brazdă înverzită și se mai rostogoli

încă optzeci de metri. Rămase acolo, într-un ochi de apă puturoasă, în vreme ce Urma Balai căscă de-i scîrțîiră fălcile, după care începu să demonteze complicatul instrument de observare căruia nu-i reținuse nici măcar numele, darămite modul de întrebuințare. El își trimisese cartușele mai mult la întîmplare și uneori acolo unde ochii lui încercănați bănuiseră că mișcă ceva. În cele din urmă plecă să-și mănînce conservele. De zece minute se afla în pauza de masă.

Așa trece restul de zi. Așa trece și noaptea, o noapte fără lună, saturată cu năluci și aduceri aminte. Așa sînt nopțile dinaintea atacurilor decisive, a zorilor cînd un ofițer oarecare se ridică, strigă „Înainte!" și se așază sub bocancii celor care îl urmează.

„Așteaptă și troznește" moțăie neștiut în ochiul lui de apă. Pentru el, timpul s-a oprit în loc și nu va porni din nou decît la un semn mărunt pe care un om necunoscut și imprudent i-l va face. Carcasa de porțelan a înflorit la zece secunde după lansare, lăsînd să strălucească în noroi plăcuța galbenă a senzorului, un rulment cît gămălia de ac, și vîrful glonțului propriu-zis, un vîrf foarte rău, învățat să dea buzna în zonele cele mai intens vascularizate ale oricui se nimerește prin preajmă. Un luptător. Un iepure. Ceva cald.

Un greiere își rată saltul și se împotmoli, gata-gata să se înece. „Așteaptă și troznește" îl primi pașnic, înlesnindu-i, tăcut, cîteva clipe de odihnă și drumul către pămîntul uscat, sigur. N-avea el treabă cu greierii.

Mai trecu o jumătate de zi. La cîțiva metri mai încolo zburau sunete pe care el nu știa să le interpreteze pentru că nu era decît o mașinărie mică și foarte simplă. El auzi și nu înțelese :

„Băieți, mergeți careva și vedeți ce-i cu protecția!"

Ceva se mișcă aproape de tot, acoperind o bucată de cer. „Așteaptă și troznește" suspină încordîndu-se.

Șuieră gloanțele de porțelan, geme pămîntul... Sub bocanci clefăie noroiul.

„Merg !“ se hotărăște Kali.

Întinde mîna după trusă. Pe urmă întoarce capul. Vaba se opintește peste marginea tranșeei, îi alunecă un picior. Ține trusa strîns sub brațul drept. Combinezonul de staniu s-a desprins la încheieturi. Kali îl urmărește pieziș. O să mai împuște o decorație pe chestia asta. Deschide gura să-i strige „baftă !“, dar nu mai e nevoie, Vaba coboară înapoi lîngă el, încetișor, nehotărît, ca și cum l-ar fi cuprins deodată spaima, Kali îl privește intens în ochi, are senzația că se uită în fundul unui puț adînc și întunecos. Celălalt nu spune nimic. Unul dintre gloanțele de porțelan i-a găsit fruntea dezgolită, ușor bombată. „De ce nu-mi spune nimic ?“ face nedumerit Kali.

Adesea arșița pare că izvorăște din trupuri...

— Ce-i cu tine, băiete ? Ai stat prea mult în bătaia soarelui.

Glasul generalului Diskayn îl smulge pe Kali din jocul legănat, amintiri și pete strălucitoare de lumină. Mîna care i-a poposit pe umăr îl face să se clatine.

— Hei !

Kali deschide ochii, ametit. Lumea se rotește în jurul lui bezmetică, nu o poate stăpîni cu brațele desfăcute. Trebuie să...

— Veteranii, rostește stupid.

— Cum ? A, veteranii ! se luminează generalul satisfăcut.

Aurul după-amiezii îl asemuiește statuilor reci ale învingătorilor. Îl privește amuzat pe Kali, care se străduiește să ia o poziție cît mai regulamentară cu putință.

— Ehei, tinerețe ! suspină Diskayn, apoi cu voce tare :

— Îți amintești, copile ? Șuieră gloanțele de porțelan, sub bocanci clefăie noroiul... Nimic mai de preț pe lumea asta !

— Da, domnule, spune Kali.

Soldatul care conduce jeepul generalului își face de lucru pe lîngă portieră. De sub panglica ce-i acoperă or-

bita ochiului stîng se preling picături minuscule de sudoare.

— Știți, îndrăznește Kali, am luptat sub comanda dumneavoastră. Dar...

— Știu, îl întrerupe deodată plictisit Diskayn, știu.

Se îndepărtează încet, ocolind coloana veteranilor cu picior de porțelan, care îi prezintă electrizată onorul. Paradoxal, cu fiecare pas, silueta lui crește din ce în ce mai mult, umple orizontul vălurit al străzii 56, copleșește. Statuia rece a învingătorului.

— Știu, se întoarce către Kali înainte de a se urca în mașină. Nu pot să fac nimic pentru tine. Parada e a veteranilor adevărați.

Aur fluid prelingîndu-se de pe epoleții generalului Diskayn în șiroaie strălucitoare, pînă la picioarele lui Kali. Jeepul plonjează, scufundîndu-se în valurile de aer fierbinte de la capătul străzii.

— Ce vină port eu pentru asta ?

Kali bîțîie caraghios din mîini și din picioare. Își simte gîtul uscat, scorojit, privește buimac în jos. Are două picioare întregi, sănătoase. Și mîinile îi sînt tefere, forță, mușchii îi joacă sub piele ca niște șerpi subțiri, elastici. Vede, aude, poate vorbi. Nu-i lipsește nici măcar un deget. Inima ce bate e inima cu care s-a născut. Poate încă să cînte, să alerge, să sfîșie, dacă e nevoie, poate să rîdă, să sară, să tropăie sacadat pe caldarîmul cenușiu, poate să plîngă, dacă vrea, să urle și să respire. Fiecare plămîn înecat de aer fierbinte e cel cu care s-a născut. Nu-i lipsește nici măcar un deget. Pînă și lacrimile sînt ale lui.

Lacrimile de apă ?

Acolo, în liniile noroioase ale lui Diskayn, gloanțele de porțelan l-au ocolit. Întotdeauna scapă momentul.

— Stîngul ! Stîngul pe tobă !

Trece acum coloana celor fără un braț. Kali se adăpostește din nou lîngă peretele afumat. Băieții transpiră abundent, decorațiile saltă zornăind la fiecare pas, mî-

neca goală a vestonului flutură veselă în ritmul marșului. Osul de porțelan lucește scurt în tăietura stofei. E numai o chestiune de obișnuință.

Cu coada ochiului îl privesc toți pe omul acesta ciudat care s-a desprins parcă din perete. „Cred că e nebun" se gîndește al patrulea veteran din rîndul șase, în vreme ce brațul său de porțelan atinge ușor brațul viu al vecinului. Cu un reflex de ultim moment restabilește sincronizarea. „Trebuie că are ceva cu nervii, paranoia sau ceva de genul ăsta, ehei, cîți am văzut la viața mea, e plină lumea de ei", reflectează în continuare al patrulea din rîndul șase.

Supraveghetorul coloanei, un tip cu căutătura înșelătoare, trece peste ei din cînd în cînd cu privirea. Uneori, întîlnindu-i raza înghețată izvorîtă din iris, veteranul își simte pulsînd mădularul de porțelan ca excitat, ca ars cu fierul înroșit în flacără, ca mărunțit între fălcile țepene ale cîrciiacului. Uneori oamenii își simt carnea emanînd în toate direcțiile arșița ce le împăienjenește privirile și le îmbibă sufletele cu aur lichid prelins din pletele statuilor de învingători.

În vremea asta, Kali îi urmărește deznădăjduit din colțul străzii 56, cu ochii mijiți de încordare neputincioasă.

Geme pămîntul.

— Ce-i cu tine, băiete ?

Arșița izvorăște din trupuri.

— Vaba, se precipită Kali, uimit și fericit deodată, Vaba, tu trebuie să le spui... Stai lîngă mine, nu fugi ! Niciodată eu... mîini, Vaba, mîini... Niciodată eu... Ochi, picioare...

— Ce-i cu tine, băiete ?

Vaba nu e chiar Vaba, căci, uite, pe umerii lui se leagănă un gît de porțelan, ridicînd un craniu de porțelan strălucitor, cu orbite de porțelan, nas, buze și frunte de porțelan. Cineva i-a mîzgălit sprîncene.

— Ai stat prea mult în bătaia soarelui.

Kali caută semnul acela pe fruntea dezgolită, ușor bombată. Semnul acela de demult, din vremea lor.

— De ce nu-mi spuneai nimic ? îl întrebă pe Vaba. Îți amintești ? Pământul, gloanțele, noroiul.

Vaba clatină din cap, una dintre urechi îi alunecă spre bărbie cu un fîșiit subțire. Dintr-un ochi de porțelan se prelinge o picătură solidă, ca un cristal.

„Ce-o fi cu căcăciosul ăsta ?“ se gîndește din nou al patrulea din rîndul șase, trăgînd cu coada ochiului spre Kali care a îngenunchiat lîngă peretele murdar al casei și îmbrățișează o siluetă invizibilă. „E unul dintre ăia care își simt fundul tremurînd la primul șuierat. Nici măcar un deget nu-i lipsește“.

— A, veteranii ! se luminează satisfăcut generalul Diskayn. Nu pot face nimic pentru tine. Ai luptat cu mine ? Împotriva mea ? Unde ? Unde ți-e piciorul de porțelan ? Nu pot face nimic pentru tine.

Din colțul străzii 56 se rostogolește toba mare a sergentului. Kali bîțîie caraghios din mîini. Nu există în lumea asta porțelan pentru el. Nicăieri nu se cumpără inimi de caolin. Jeepul generalului țîșnește brusc în mijlocul valurilor de aer fierbinte.

— Dă-te, domnule, odată la o parte !

Sub bocanci le clefăie pietrele fluide ale drumului. Par crescuți într-o clipă din urmele pașilor întipărite de cei dinaintea lor. Geme pămîntul. Un umăr viu, colcăind de mușchi și tendoane, îl izbește pe Kali în spinare.

Bărbi, soare, chipuri transpirate. Brațe, genunchi, ochi de porțelan.

Trebuie să fi trecut prin arșița cealaltă, a coridoarelor întortocheate și scunde, ca să știi mai tîrziu ce înțeles duios se ascunde sub mîngîierea prelungită pe luciul porțelanului finit. În labirintul coridoarelor, odată rătăcit, ochiul adevărat joacă ametit în orbită.

Cum se înșiră cuminți în focul cuptoarelor tibiile de porțelan extradur, sortite să bată caldarîmul în ritmul tobei mari ! Din ce ar trebui plăsmuit caldarîmul acela ?

Cum freamătă degetele de porțelan, cum se perpelesc podurile palmelor în care va odihni țeava armei ori lămîia defensivă, ori ceafa camaradului mai puțin norocos ! Noroc ?

Cum se aburesc globurile mici ale ochilor, mii, zeci de mii, pregătindu-se răbdătoare pentru a privi într-o bună zi nimicul, un întuneric sobru și saturat de taine. Întunericul spre care se deschide ochiul de porțelan nu păstrează oare *totul* ? În cuprinsul său vîscos, în universul posibilităților sale nu înoată oare epuizat *totul* ? Căci unde este, la urma urmei, deosebirea între ceea ce ai putea să vezi cu adevărat și ceea ce *nu* vede ochiul de porțelan ?

Să calci printre gurile de iad ale cuptoarelor și să alegi. Undeva, pe traiectoria estompată a existențelor voastre, se află un punct bine determinat în care lumile se vor îngemăna.

Umărul acela lins de flăcări verzui va fi al tău în ziua în care asaltul se va sfîrși pentru tine pe marginea tranșeei.

Jumătatea de țeastă ce își desăvîrșește albeața printre suratele ei (numărul treizeci și nouă, model *F*, alb unsprezece) îți va aparține din clipa cînd unul mai iute ca tine te-a doborît cu patul puștii.

O, mîndră și atît de fără prihană materie ! Pastă supusă și înțelegătoare, trecută prin asprimea focului spre dîrzenie !

Veniți, lacrimi de bucurie, lacrimi adevărate, sporiți umezeala ochilor adevărați, săpați împrejurul pietrei de temelie a singurului, celui mai curat adevăr care a domnit vreodată peste oameni și lumi !

Din voluptatea stoarsă caolinului moale, în tăria tăriilor, nu a cerului, nu a cugetului, ci a aschiei de porțelan cu aparență fragilă.

Fragilul care ascunde suplețea, cel care promite, cel ce pregătește indestructibilul, invincibilul, nemurirea !

Fragilul care știe că îi va veni rîndul, care complotează suferind inconștient, așa cum tăinuiește structura fragilă a adolescenței, puterea de a zămisli mai tîrziu.

Toate acestea trebuie să le știi, fie că ești calfă ori numai un simplu ucenic hălăduind printre cuptoare și prin întortocheatele coridoare, fie că ești doar un om întîmplat pe acolo, așteptînd, alegînd.

Un milion de degete, opt sute de mii de tibii, două miliarde de ochi.

— Lăsați-l ! strigă al patrulea din rîndul șase. E nebun. Ducă-se dracului !

Kali se clatină ametit. A simțit între degete răceala delicioasă a osului neted din mîneca goală de veston. S-a lovit de privirea oarbă a caolinului în orbite.

— Hei, hei,..., începe și glasul i se frînge în arșița după-amiezii, nimic nu e mai de preț pe lumea asta decît...

Acum e în mijlocul lor așa cum și-a dorit-o, îl îmbrîncesc cu toții, ori poate că doar se clatină și ei amețiți, toropiți de soarele care li se prelinge incandescent la picioare. Locotenentul acela tînăr ca un copil îi strigă ceva la ureche, Kali nu aude, nu mai aude nimic acum, doar bubuitul îndepărtat, din ce în ce mai îndepărtat al tobei mari pe care trebuie să calce cincizeci și patru de picioare din porțelan masiv, să se legene brațele de porțelan ale celeilalte coloane, să clipească pleoapele de porțelan ale veteranilor din coloana a douăsprezecea.

Nu mai aude nimic acum decît țipătul obuzului de șaptezeci și cinci și gestul scîrțîit ca de resort al trăgătorului din față. Se clatină, îmbrîncit în stînga și-n dreapta de mădularele strălucitoare, singurul sîmbure viu al fructului acesta compact, inima însulițată de soare a cîrcîiacului respirînd forță, precizie și amenințare. Ține aproape.

Stîngul. Stîngul. Dreptul. Stîngul.

Ceva ca o undă abia sesizabilă îl împinge încet către marginea coloanei. Către marginea coloanei, acolo unde

se va prăbuși din nou în afara liniilor generalului Diskayn, în urma combinezonului de staniu al lui Vaba, în arșița pietrei cubice a capătului de drum de unde va continua să-i urmărească cu ochii mijiți de încordare.

Kali se împotrivește disperat, ceva-ul acela e însă mai puternic decît el, cel viu, decît el, cel întreg, îl împinge spasmodic, din ce în ce mai evident acum, cu mișcări ritmice ca ale inelelor unui vierme. Înoată buimac în rîul de umeri și coapse curgînd cadențat pe lîngă el, ritmul, da, să nu piardă ritmul, locotenentul acela retezînd trunchiuri subțiri de copaci cu singurul său braț valid, căutătura înșelătoare a celui cu irisul înghețat. Șuieră lumea de porțelan.

— Nu pot..., constată Kali cu vocea caraghios de subțire, apoi privește soarele ca o pată urîtă întinzîndu-se pe aproape jumătate de cer, caută cu brațele și se agață de șoldul alb, imaculat al vecinului din stînga, vecinul de coloană, o coloană imensă, pestriță, împănată cu caolin, coloana universală a veteranilor adevărați.

Dar acesta din stînga se prăbușește încet pe o parte, ca o păpușă căreia i s-au zdrobit articulațiile, se lovește de un altul pocnindu-și disciplinat platfusul de porțelan în bătaia tobei mari, îl doboară peste celălalt, clipind asudat cu orbita încătușată în lustru și email. Cad cu toții în liniște perfectă, organizați parcă, la un ordin neauzit al comandanților, se prăbușesc asemenea unor popice bine instruite, zornăindu-și decorațiile în caldarîmul străzii 56.

A mai rămas doar Kali, puțin stingher, către o margine a coloanei doborîte din aproape în aproape, tresărind ori mai degrabă tropăind imperceptibil cu fiecare „Bum !“ al tobei, zîmbind naiv și sumar cerului, străzii, zidului acesta afumat, arșiței vălurite, înăbușind statuile, picioarelor de porțelan masiv, clipei și tuturor celorlalte.

Agentia
de turism
CAMPEXROM
-turism montan
-extern si intern
-materiale de campare
tel.333183

Numărul următor :

HOȚUL DE AMINTIRI

de

CONSTANTINA PALIGORA

*

NOPȚILE NOASTRE LA TROPICE

de

MARIAN TRUȚĂ

COLECȚIA CONTINUĂ

Redactor : CONSTANTINA PALIGORA
Coperta : DOREL AGAFIȚEI
Tehnoredactor : D. ANDREI

Tiparul : I. P. „Filaret", comanda 763

Coli de tipar : 2

ÎN CURÎND

O lectură plăcută și plină de suspans oferită de editura

LABIRINT

ÎN ROMÂNEȘTE

HENRY RIDER HAGGARD
POPORUL DIN CEAȚĂ

VÎLCOV EUGEN
SĂPTĂMÎNA SOCOTELILOR

GEORGES SIMENON
PASAGER PE „POLARLYS"

LOUIS-JOSEPH VANCE
FIICA LUPULUI SINGURATIC

NICOLAS SEGUR
PERDEAUA ROȘIE

Urmăriți și cumpărați

LABIRINT

Lei 7

Prometeu 18 București P.O. Box 18-122